

© Sanchos Rodrigues

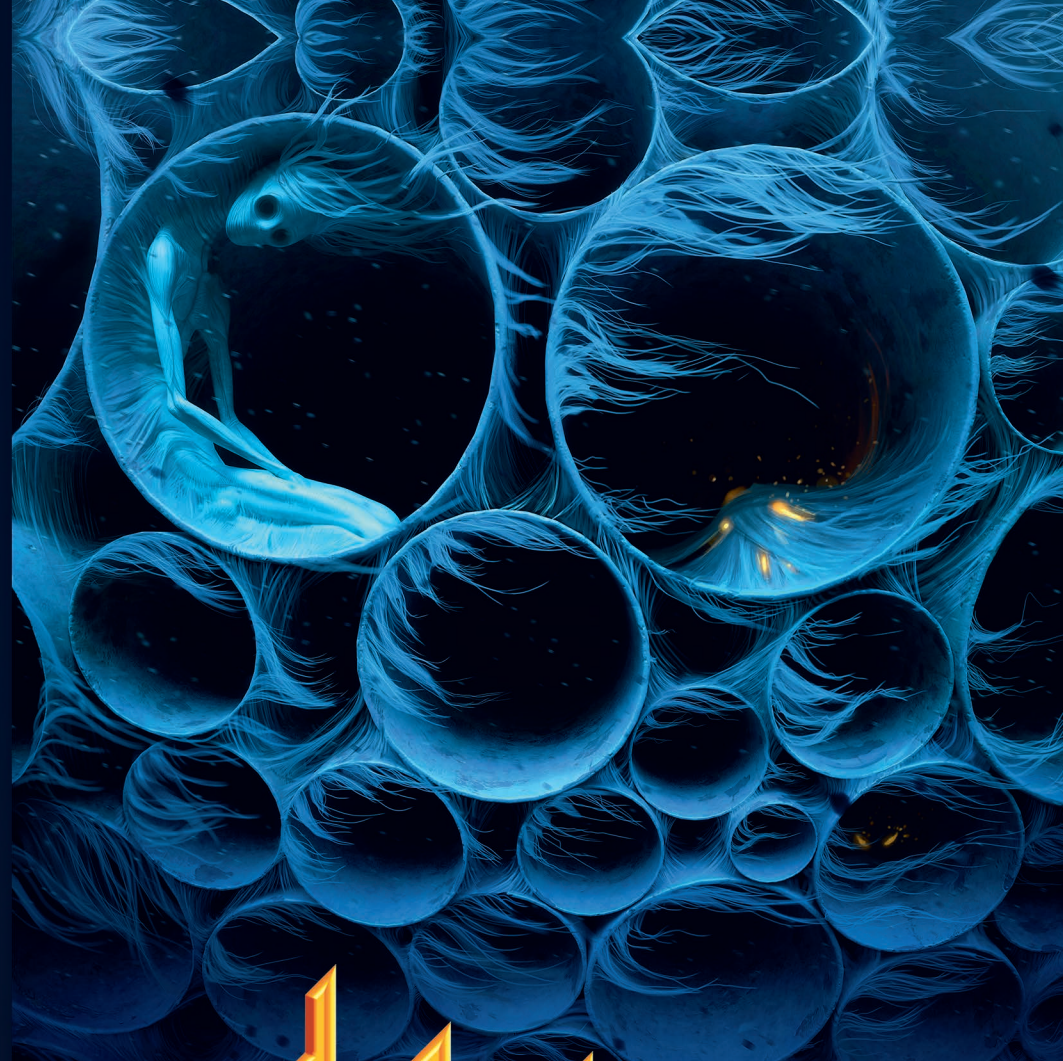
Український письменник, колумніст і популяризатор науки Макс Кідрук завоював своїх перших прихильників іскрометним гумором романів-трелогів. Згодом народився цикл гостросюжетних романів «Бот» — уже кілька разів перевиданих і перекладених польською та російською. І ось тепер, слідом за «Жорстким небом» і «Твердинею», виходить новий трилер — «Зазирни у мої сни» — суміш динамічного техно та лячної містики. У ньому, як у романах Майкла Крайтона, вражатимуть горизонти, за які здатна зазирнути сучасна наука. У ньому, в кращих традиціях Стівена Кінга, жах буде поступово і невідворотно підніматися з темних закутків кімнати. А Макс Кідрук разом із головним героєм шукатиме відповідь на запитання, що робити з речами, які людина не спроможна контролювати, але які ніколи й нізащо не залишать її у спокої...

Очевидно, на світі немає дитини, яка б не бачила моторошних снів. Але що робити, якщо жах зі сновидіння поступово переповажає в реальне життя? У дворічного Тео під час нескладної операції раптово зупинилося серце. Упродовж тридцяти шести секунд малюк тримався між світами мертвих і живих. А тоді повернувся. Спливло два роки, перш ніж Мирон Белінський зрозумів, що його син повернувся не сам. Щось прийшло разом із Тео: учепилося і прослизнуло у свідомість, поки хлопчак перебував по той бік лінії, яку більшість із нас перетинає лиш один раз. У відчайдушних намаганнях урятувати сина Мирон виїжджає до Америки, де найновіші досягнення нейротехнологій дають змогу зазирнути в людський сон. Він не здогадується, що бажання допомогти веде до катастрофи, адже найгірше почнеться, коли той, хто оселився у снах маленького Тео, збагне: за ним спостерігають.

www.bookclub.ua
ISBN 978-617-12-1504-7

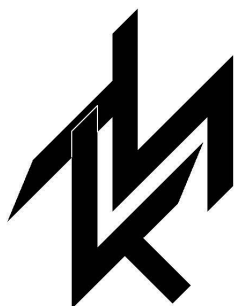

ЗАЗИРНИ У МОЇ СНИ

Макс
Кідрук

ЗАЗИРНИ У МОЇ СНИ

ЗАЗУРНИ У МОЇ СНИ

Роман

УДК 821.161.2
ББК 84(4Укр)
К38

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Обережно! Ненормативна лексика!

Автор ілюстрації до обкладинки *Микита Вепріков*

ISBN 978-617-12-1504-7

© Макс Кідрук, 2016
© Микита Вепріков, обкладинка
© Книжковий клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2016
© Книжковий клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», художнє оформлення, 2016

Бачите?
Навіть смерть має серце.
Маркус Зузак. Крадійка книжок

Емоції так само реальні, як гравітація.
Сновидіння мають не меншу силу, ніж історія.
Джо Гілл. NOS4A2

Неврологи загалом переконані, що всі психічні процеси мають під собою конкретне нейробіологічне підґрунтя. Згідно з цим припущенням — і за наявності довершених засобів вимірювання мозкової активності та хороших математичних моделей мозку — в принципі, не повинно бути перешкод для того, щоб декодувати візуальний вміст таких психічних процесів, як сон, пам'ять та образи... На сьогодні нам невідомо, чи процеси на кшталт сновидінь реалізовані в людському мозку в функціонально подібний до сприйняття [візуальних образів] спосіб. Але якщо це так, то у нас є реальна можливість... розшифрувати мозкову активність під час сну чи мріяння.

*Професор Джек Л. Геллент,
Неврологічний інститут
ім. Хелен Уїллз
Каліфорнійський університет
у Берклі, Каліфорнія*

Колись давно батько наказував мені перейматися лише тим, що я здатен контролювати, і ніколи не турбуватися через те, що контролювати неспроможний.

Він багато чого говорив, мій батько. Наприклад, що тяжка праця переважить талант, якщо талант відмовляється тяжко працювати. І що за «спробую» медалей не дають. І що лише чемпіон боїться програти, а всі решта бояться виграти. Батько — тренер хлопчачої волейбольної команди Рівненської районної ДЮСШ — мав у запасі з десяток схожих висловів. Гадаєте, вони комусь допомагали? Навряд. Сумніваюся, що вони надихали кого-небудь, окрім нього самого.

У сорок один у батька діагностували цукровий діабет. Хвороба виявилася задовненою, тож поки її перебіг узяли під контроль, устигла дати ускладнення на очі та серце. Особливо на очі. За рік після першого візиту до лікаря він перестав упізнавати людей на відстані далі ніж за п'ять кроків від нього. Матір повезла його до Луцька, де у приватній клініці йому зробили лазерну фотокоагуляцію — точкове припікання сітківки, що на якийсь час зупинило розростання кровоносних судин.

Пригадую, як невдовзі після операції батько прийшов додому напідпитку. Мама — вчителька української мови та літератури — ще не повернулася зі школи. Ми були самі. Він сів біля мене на табурет і почав говорити. Я думав, він нарікатиме на життя, на хворобу, але ні, він говорив про сім'ю

та ще — дуже плутано й незв'язно — про любов і повагу. Говорив довго, завершивши розлогий монолог черговою псевдофілософською фразою: «Не можна втримати в серці те, для чого там немає місця». Тринадцятирічний я насилу стримався, щоб не пирснути. Тоді його слова здавалися кумедними. Не так слова, як те, що вони злетіли з уст сорокадворічного напівпрофесійного тренера напівпрофесійної волейбольної команди, який півжиття проходив у спортивних штанах і кедах. Із замацаним свистком на грудях. *Не втримуй у серці те, для чого там немає місця.* Мене розсмішило, що батько вірив у дурниці, які говорив.

Усе це було до того, як я його зненавидів. Певна річ, зненавидів не через висловлювання. Не через те, що він був поганим батьком, бо загалом поганим він не був. І навіть не через те, що одного дня — я закінчував десятий клас, а йому щойно виповнилося сорок чотири — він, не сказавши ні слова, пішов із дому. Тихо вдягнувся, тихо причинив за собою двері та більше не повернувся. Ми з матір'ю перелякалися, звернулися до міліції, і за два дні його знайшли. Ну, тобто як знайшли. Батько зателефонував і повідомив, що не житиме з нами, додавши щось іще — мати, захлинувшись слізьми, впустила телефонну трубку, а я, підхопивши її, не розчув до пуття, — чи то щоб ми не турбувалися, чи то щоб ми не турбували його. Все.

Але не в цьому причина.

Я не спав усю ніч. І не до кінця розумію, що тут роблю. Чорт...

Я зненавидів його через те, що він так і не пояснив чому.

Невже атмосфера в сім'ї була аж такою нестерпною, що він у сорок чотири роки покинув усе й пішов із дому? Час від часу батько з матір'ю сварилися, але жодна зі сварок не переросла в затяжний конфлікт. Упродовж дев'яти місяців після його зникнення ми з мамою уявлення не мали, куди він подався, поки один із його колег із Рівненської обласної

федерації волейболу, перестрівши матір на вулиці, не розказав, що Євген Белінський живе тепер з іншою жінкою. Тринадцять років відтоді сплигло, а я ніяк не можу зрозуміти: на хріна він їй здався? Хворий на діабет, підсліпуватий, зі слабким серцем. Чужий. Невже вона дбала про нього краще, ніж це робила б мама? Ніколи. Хоча, можливо, мені просто подобається так думати, оскільки я так і не змірився з тим, що він не прийшов по речі. Йдучи, батько забрав із собою лише паспорт і водійські права. Одяг, білизна, взуття, книги, командні фотографії, а також потемнілі від часу кубки й медалі з фальшивою позолотою — все залишилося. Цей мотлох досі лежить на антресолях.

Я добре пам'ятаю батькові висловлювання, проте мушу напружуватися, щоб пригадати його самого. Намагаюся згадати його, коли ми жили разом, але розумію, що це марно. Гадаю, це неможливо в принципі, як неможливо насолоджуватися вишуканістю форми склеєної з уламків вази, вдаючи, наче не помічаєш грубих швів, які огидними шрами розсікли малюнок на порцеляні. Звісно, ваза була чудовою. Колись. Давно. До того як розбилася.

Отак і з батьком. Я просто не можу згадувати його окремо від його щезнення. Спогади крихкі. Я усвідомлюю це, але однаково прагну воскресити в уяві батьків образ. Він впливає з п'їтьми й постає перед очима, проте виникає враження, що дивлюся на нього через кілька товстих і страшенно подряпаних шматків різноколірного скла. Мені не вдається протиснутися до нього справжнього крізь нашарування останніх найболючіших спогадів. Він спотворений, але — по-особливому. Ці останні шари ніби навмисно гіперболізують лише найгірше. Скажімо, намагаюся пригадати, як ми з батьком їздили велосипедом до Рівненського зоопарку або як він забирав мене після уроків до себе в ДЮСШ, де дозволяв спостерігати за тренуванням, або як захоплено

розповідав про улюблених джазових виконавців. Я пам'ятаю це, от тільки в цих спогадах переді мною не батько. Переді мною мовчазний незнайомець із розмитою плямою замість обличчя. І коли я напружуюся, наближаюся, щоб розгледіти знайомі риси, хтось перемикає канал. Пам'ять перекидає на інший спогад — недобрий і злий. Пригадую, що ніколи не любив спортивні ігри з м'ячем, бо батько не вчив мене грати. Іноді ми вибиралися на природу, і я благав його навчити мене грати у волейбол так, як уміє він. Той відмахувався. Я продовжував канючити доти, доки він не підводився та брав до рук м'яч. Після чого починав гатити по ньому так, начебто мав намір убити мене. Я зосереджувався не на тому, як відбити подачу, а як ухилитися й вижити. Боявся, що мене переламає навпіл, якщо опинюся на лінії польоту м'яча. У якусь мить я все ж не встигав вивернутися, і батько влучав у мене — у голову чи в груди. Мене відкидало на метр і розкарячувало на землі. Але я підводився — в голові гуло, — підхоплювався майже відразу й посміхався, переборюючи сльози та злість, показуючи, що зі мною все гаразд, граємо далі. А він кричав: «Ну що, тепер досить?» Зазвичай на цьому все завершувалося, однак іноді йому здавалося мало, він біг по м'яч і продовжував гатити ним у мене, примовляючи: «Не розпускай нюні, чемпіоне! Вставай! Ти ж сам хотів! Відбивай! А ти як думав? Це волейбол!»

Але найчастіше спливає в пам'яті, як після повернення батька з Одеси, зачинившись у ванній, плакала мама. Це відбулося на початку дев'яностих, напевно, 1991-го, бо з обігу ще не вийшли відрізнi купони. Батько щойно влаштувався тренером у ДЮСШ і навесні поїхав із командою на змагання до Одеси. Їх поселили в інтернаті. Через день він зателефонував із пошти додому та попросив маму вислати грошей на їжу. В інтернатській їдальні годували препаскудно, добо-вих не платили, тож його хлопці в буквальному сенсі хірили

з голоду. Мама переказала п'ять рублів. Повернувшись, батько ще з порога налетів на неї: «Чим ти думала?! Ти зганьбила мене! П'ять рублів! П'ЯТЬ СРАНИХ РУБЛІВ! Я б тобі віддав! Невже ти не розумієш, що їх навіть на срані булочки не вистачило?» Мама вислухала його, після чого зачинилась у ванній кімнаті. Я — малий — перелякався. Довго сидів під дверима, слухаючи, як вона схлипує, потім кликав її, потім сам плакав, але вона не вийшла з ванни до вечора. 1991-го мені було чотири, і я, зрозуміло, не міг знати подробиць тієї історії. І лише 2002-го, після того як він пішов, мама розповіла, що сталося. Вона чудово усвідомлювала: для того щоб прогодувати команду, потрібно рублів сорок. Точно не менше ніж двадцять п'ять. Але мама — звичайна вчителька в країні, яка впродовж наступних чотирьох років ставитиме світові рекорди з інфляції, — не мала жодної зайвої копійки. Тоді вона в Обласній станції переливання крові здала кров. Усе, що виручила, переказала батькові в Одесу.

Чому я думаю про батька перед смертю? Не дивуйтесь. Я завше згадую його, коли щось трапляється. Коли почуваюся розгубленим і неспроможним знайти вихід. Ви не уявляєте, як це — зростати із намертво втрамбованим, немов цвяхами прибитим, хронічним запитанням у голові: чому, знаючи, як перетворювати шмаркатих підлітків на чоловіків, він не додав стільки важливих елементів у матеріал, із якого виліплював власного сина?

Я наляканий і чіпляюся за спогади про батька, щоб відтягнути момент стрибка. Як сліпець намагаюся намацати просту відповідь на просте запитання: як я тут опинився? От тільки простої відповіді немає. Я можу відтворити всі події, що привели мене сюди, проте від того ні на крок не наближуся до розуміння, чому все має закінчитися саме так. Власне, я вже намагався: багато разів відмотував плівку назад, по кісточках перебираючи кожен епізод лише для того, щоб

переконатися: жоден із них не був безнадійним чи безвихідним. Я так і не натрапив на момент, пригадавши який зміг би з певністю сказати: тут, саме тут, у цьому конкретному місці повернув не туди.

Чорт забирай, що я тут роблю?.. Раніше мені здавалося, наче люди покінчують життя самогубством через помилки. Не через усвідомлення помилок, а коли через помилки з тихим хрускотом ламається невидима підпірка, на яку зазвичай спираються перед тим, як поглянути в очі найріднішим. Тоді, коли помилок накопичується так багато, що ти стаєш безнадійно поламаним усередині. Я не безгрішний, однак упевнений: мої рішення — всі, які стосувалися Теодора, — не були хибними. І тепер мені лячно не тому, що намірився обірвати життя. Страшно йти з життя, не знайшовши відповідей. Чому? Як? За що? Мене бентежить усвідомлення, що я змушений розплачуватись за незалежне від мене — за вчинки та помилки людей, які не мали жодного стосунку до мене чи до мого сина.

Повірте, я довго тримався. Попри все що відбувалося з Теодором, не опускав рук. Іноді засинав — неначе із пригрітою на грудях змією — із думкою про те, як добре було б не прокинутися, але ніколи серйозно не замислювався про самогубство. Навіть коли довкола все ставало безжалісно чорним, від чого здавалося, ніби тебе топлять у нафті, коли світ тріщав і на очах розколювався на уламки, я не впадав в отупіння, власне людям у безвиході. Якби позавчора хтось натякнув, що за два дні я стоятиму на вузькому карнизі дванадцятого поверху готелю Wyndham, відраховуючи останні удари серця до стрибка, я б... Навіть не уявляю, як учинив би. Розсміявся? Покрутив би пальцем біля скроні? Два дні тому я все ще пам'ятав, як це — насолоджуватися життям...

Мабуть, треба просунутися ще трохи вліво. Неприємно припускати, що власник універсала, який застиг поміж моїх

ніг, проклинатиме мене за лічені хвилини після смерті. А може, й не проклинатиме. Можливо, власник машини виявиться багатієм, якому начхати на автомобіль, і згодом він, пишаючись, показуватиме друзям фотографії на iPhone: «Пригадуєте українця, який у вересні 2015-го шугонув із вікна готелю в Балтиморі¹? То він гепнувся на мою тачку! Ось дивіться: розніс увесь дах на друзки, придурок».

Дванадцять поверхів...

Ні, я не зміню свого рішення. Стрибну. Якби вагався, то ще ввечері поїхав би до будинку на березі Ліберті замість лишатися на ніч у готелі в центрі Балтимора. Утім, я зволікаю, бо є запитання — напевно, найважливіше з усіх, — яке труїть ізсередини та не дає довести до кінця те, для чого я сюди видерся. *Коли все почалося?*

Це важливо.

Я згадую батька, думаю, чи встигну відчутти біль, хоча на-вряд чи біль від зіткнення дошкулить дужче за страх, що про-пікав вогнем протягом ночі, переймаюся, щоб ненароком не зачепити автомобіль на тротуарі перед готелем, і водночас усвідомлюю, що все це не те — це не має значення. Най-більша проблема полягає в тому, що я так і не зрозумів, ко-ли все почалося. Півночі я пролежав у обставленому кла-сичними меблями номері, міркуючи, як усе склалося б, якби три місяці тому я відхилив пропозицію Лізи Джин Торнтон і відмовився вирушити до Америки. Або якби змирився з ді-агнозом Паламара та почав давати сину «Фінлепсин ре-тард». Чи це щось змінило б? Не знаю. І це дратує. Звісно, тепер уже пізно, час не повернути назад, але я без вагань продав би душу дияволу, щоби дізнатися, коли — і з чо-го — все почалося. Адже тоді я зміг би втямити, де вчинив не так. Чи уявив — просто помріяв би, — що зробив би,

¹ Балтимор (англ. *Baltimore*) — порт і місто в штаті Мериленд, США, розташо-ване на північний схід від Вашингтона. Населення — 623 тисячі жителів.

щоб урятувати сім'ю й уникнути багна, в яке мене затягнуло впродовж останніх п'яти років.

Розумієте?

Бо я не зробив нічого поганого! Я не зробив нічого неправильного!

І все ж я тут.

Хочете знати чому? Це довга історія. Історія, сповнена малопомітних і, на перший погляд, неістотних деталей (лише тепер, із величезним запізненням, я осягнув, якими вони були вагомими). Утім, навіть збагнувши, у що сплітаються ці нібито несуттєві деталі, навряд чи ви повірите, що людина може покінчити життя самогубством через сновидіння. Майже напевно, що не повірите. Що не дивно. Два дні тому я б сам не повірив. Але іронія якраз і полягає в тому, що я маю намір вистрибнути з вікна через сон, який побачив у літаку під час перельоту з Орlando¹ до Балтимора.

Гаразд, визнаю, я вагаюсь. І мені страшно. От тільки я боюся не того, що чекає внизу. Я не тремчу перед смертю. Мене до помутніння в очах лякає думка про те, що мій учинок — цей стрибок — нічого не вирішить. Що пролетівши півсотні метрів і роздовбавши череп об асфальт, я не провалюсь у пійму та не втечу від того, що прийшло до мене вві сні на борту того клятого «Боїнга». Бо, врешті-решт, мій батько помилявся: у світі точно є речі, які ти не здатен контролювати, але які ніколи, нізащо не захочуть лишити тебе осторонь.

¹ Орlando — місто у центрі штату Флорида на Флоридському півострові. Населення — 220 тисяч осіб (агломерація — 2,6 млн.).

Частина I

Сон — то в дітей якась зона бойових дій. Надто коли вони зовсім малі. Син моєї подруги собі пальці в очі пхав, тільки б не засинати. Серйозно.

Майкл Маршалл. Непрохані

Інкубація — прихований період хвороби від моменту зараження до появи перших ознак захворювання.

Словник української мови в 11 томах

1

З чого почати?

Ця історія не про мого батька. І не про мене теж.

Теодор з'явився на світ пізнього вечора у четвер 15 липня 2010-го у Рівненському пологовому будинку № 2. Зріст — 49 сантиметрів, вага — 3 кілограми 900 грамів, нормальний, здоровий козарлюга з голосом, від якого, за словами акушерки, у відділенні попрюгиналися вікна та розплавилось кілька дверних ручок.

Єву, мою дружину, завезли до пологового відділення на передодні — в середу, а перейми почалися у четвер уранці. Четвер видався погожим — сухий, безвітряний і зовсім не спекотний, — щоправда, на погоду я зважав найменше. Від хвилювання почувався наче людина, яка ступає на борт

літака: ніби нема про що непокоїтися, але від усвідомлення власної безпорадності тіло раз у раз пересмикувалося, немов у пропасниці. Я просидів у пологовому будинку з 8:30 ранку до народження Теодора, проте на самі пологи не потрапив. Не тому, що не дозволив лікар. Я мав у що перевдягнутися та міг би зайти до операційної, однак Єва не захотіла, щоб я бачив, як вона народжує.

Припускаю, когось із вас дивує ім'я, яке ми дали синові. Мовляв, що за дурня, козаків не називають Теодорами! Якби це залежало лише від мене, я волів би бачити сина Остапом. Справді. Моя мама — Катерина Володимирівна Белінська, ще та українофілка, — була б у захваті. Мама все життя пропрацювала вчителем української мови та літератури і колись хотіла назвати Остапом мене. Зрештою передумала та нарекла мене на честь Мирона Катранника, одного з головних героїв роману «Жовтий князь» Василя Барки. Не скажу, що ім'я Мирон мені не подобається — хоча, погодьтесь, є якась часточка невинної схибнутості в тому, щоб назвати сина іменем літературного героя, який сконав від голоду, — але й захвату від нього я не відчував. З іншого боку — я був єдиним Мироном у школі, єдиним Мироном в університеті й пізніше збагнув, що унікальність імені певною мірою зумовлювала й унікальність ставлення до мене. Попри те що Мирон чудово римується з «гандон», ніхто ніколи не обзивав мене останнім. Загалом ім'я Остап здавалося мені чудовим, ідеальним просто. От тільки Єва та її матір — Жанна Валеріївна Лауда — навіть слухати не схотіли про Остапа.

На двадцятому тижні вагітності лікарка повідомила, що в нас буде хлопчик. Після того ми з Євою разів із двадцять розмовляли про можливе ім'я, але ні про що не домовилися. Напевно тому, що говорила переважно Єва, а я здебільшого відмовчувався, а також тому, що запропоновані Євою

імена відгнали дешевою мелодрамою. Розмірившись, дружина уявляла нашого сина як не на червоній доріжці у Каннах, то в кабріолеті, що на повній швидкості мчить поміж голлівудськими пагорбами. Відповідно я не сприймав ці розмови серйозно. На другий день після пологів Єва представила остаточний і, припускаю, затверджений тещею перелік потенційних імен для нашого сина: Фабіан, Даніель, Леонард, Герман, Альберт, Едгар, Теодор, Ернест, Оскар і — прости Господи — Тамерлан. Тамерлан, трясця вашій матері! Ви чули таке?! Тамерлан, бляха, Белінський!

Жанна Валеріївна — яка не мала ні статків, ні статусу, але поводитися так, наче все життя грала в гольф на найдоржчих курортах, чий чоловік, Лаврентій Романович, був звичайним далекобійником, обожнював у перервах між рейсами напиватися до нестями та щедро обльовувати ліфт, сходи та ганок свого під'їзду, — наполягала на імені Фабіан. Я запитав, якою, на її думку, є скорочена версія імені, на що Жанна Валеріївна відказала: «Фаня. Звісно, Фаня. Звучить прекрасно, хіба ні?» Я сказав, що Фанею називали мою прабабцю — Афанасію Федорівну Бердник, — яка впродовж останніх чотирьох років перед смертю не впізнавала власне відображення у дзеркалі. Мені кортіло також додати, що Фабіан римується з «павіан», і поцікавитись у тещі, чи вона коли-небудь бачила павіанчу задницю, проте вона й так образилась, і я промовчав. Згодом заявив, що не потерплю імен Даніель, Герман і, безперечно, Тамерлан. З тих, що лишилися, я вибрав найменш крикливе — Едгар. Єва погодилася відразу. Жанна Валеріївна побурчала, але згодом попустилася. А третього дня після пологів, перед тим як піти додому, дідько мене за язика смикнув бовкнути, що називатиму малого Едді й що це з біса круто, адже так називають маскот, тобто талісман, улюбленого хеві-метал гурту мого

дитинства — британського Iron Maiden. Кохана мала у паляті планшет із доступом до Інтернету, тож ще до того, як я доїхав на своєму підтопаному Nissan Almera додому, за-телефонувала мені на мобільний і довго репетувала, доводячи, що я ідіот і що вона не називатиме синочка на честь придуркуватої британської мумії.

Залишились Оскар, Леонард, Альберт, Теодор і Ернест.

Пологи пройшли без ускладнень. У понеділок уранці я забрав Єву з пологового будинку й дорогою додому сказав, що не проти Теодора. І то не був компроміс, ну, ви розумієте, я не ламав себе, щоб погодитися. За вихідні прочитав про Теодорів усе, що знайшов у Інтернеті, не менше ніж сотню разів, змінюючи інтонації, промовив «Теодор» і «Тео» вголос і зрештою погодився, що все гаразд, ім'я мені подобається. По-справжньому подобається. За ним крилися розум, могутність, лідерство. Теодор Рузвельт, Теодор Драйзер, Теодор Уілсон¹. Враження трохи псували фотографії плюшевих ведмежат, які то тут, то там миготіли серед результатів Google-пошуку, проте я вирішив, що ми з Євою називатимемо сина лише Теодором або — скорочено — Тео. І жодного Теді.

Увечері третього дня після повернення із сином додому до нас завітали дві Євині подруги. Дівчата поцікавилися іменем малюка, на що Єва з гордістю відповіла: «Теодор». І тоді одна з тих тупих курок пирснула: «Це як бика?» А друга додала щось про кориду. Дружина не розгубилася: «Саме так, корида. Теодор буде сильним і невгамовним, як бик». Упродовж наступних кількох місяців у голові час від часу зринала думка, а чому, власне, бик? І яка, в біса, корида? Я обнишпорив Інтернет у пошуках мультфільму чи кіно про бичка на кличку Теодор, заходив на сайти з продажу

¹ Теодор Уілсон (1912—1986) — культовий джазовий піаніст, який акомпанував таким зіркам, як Луї Армстронг, Біллі Холідей та Елла Фіцджеральд.

племінних бугаїв, але не відшукав жодного Теодора. І тільки наприкінці травня 2011-го до мене дійшло, яка глибока прірва між сприйняттям цього світу чоловіками та жінками. Була майже північ, я віз клієнта від клубу «Лагуна» до мікрорайону Північний, коли перед очима неначе блискавка кресонула. Теодор — тореадор. Тореадор — корида. Корида — бик. ТОРЕАДОР! Євина подруга подумала про бика, бо ім'я Теодор близьке за звучанням до слова «тореадор». Як тупо! Тупо, хіба ні?

Я на мить пошкодував про вибір імені для сина лиш одного разу — в липні того ж 2011-го року. Вкотре виїхавши у місто, щоб підзаробити грошей для жертвоприношень Блакитному Монстрові, я раптом зімрукував, що мій малий може виявитися менш фартовим, ніж його татко. А що як, припустив я, мого сина обзиватимуть Тедиком-педиком? Насправді хвилювання виявилися марними. Восени 2015-го, коли мого сина могли б почати обзивати Тедиком-педиком у дитсадку, ми з Тео вже перебували в Америці.

Отак-от.

Єва, Мирон і Тео. Теодор Миронович Белінський. Ідїть до біса — нормальне ім'я!

Крім того, могло бути гірше, правда?

2

Теодору виповнилося два роки й три місяці, коли я вперше помітив невелику тверду грудку, що набрякла за правим вухом.

У дитинстві й у мене, й у мого батька часто набухали лімфовузли. Я добре знав, що це таке, а тому не переймався та не бив на сполох. У мене лімфовузли напухали здебільшого на потилиці, в місці з'єднання шиї з головою. Іноді набрякання супроводжувалося підвищенням температури, але жодного разу до серйозних ускладнень це не призвело.

За тиждень-півтора організм перемагав інфекцію, і набряки сходили самі по собі. Завжди.

Із Тео склалося інакше. Набряк тримався впродовж місяця. На другому тижні ми з Євою почали щоранку оглядати синове вушко: я говорив, що набряк не збільшується, Єва панікувала, що гуля росте й Тео слід повести до лікаря. Я всо-те розказував їй про себе та про свого батька, про те, як у нас усе минало. Врешті-решт переконував. Певну роль відіграло також те, що до набряку Теодор мав краснуху. Хвороба почалася з підвищення температури та сухого кашлю. Другого дня на обличчі Тео з'явилася висипка, яка до вечора поширилася на решту тіла, і трохи набухли лімфатичні вузли — там, де зазвичай у мене, — на шиї під потилицею. Краснуха, як відомо, лікування не потребує, тож ми просто сиділи з Тео вдома. Через три дні висипка зійшла, температура нормалізувалася, гульки за шиєю зникли. А невдовзі потому я вперше помітив той набряк за вушком. Словом, я відмовлявся вести Тео до лікаря, бо думав, що набряк є результатом краснухи, наслідком того, що організм не до кінця поборов інфекцію. Сподівався, що все владнається без лікарів, адже, ви ж знаєте, це краснуха, а краснуху лікувати не треба.

Перші два роки Тео взагалі багато хворів. Застуди, вітрянка, проблеми з травленням, алергічні висипи. Про дитсадок не могло навіть ітися. Нам із Євою доводилося корегувати робочі графіки — точніше, корегував переважно я, — щоби хтось постійно сидів із малим удома. Я працював оператором кол-центру в Zoom Support, рівненській філії міжнародної компанії, що займається дистанційною підтримкою користувачів Windows та Apple, і мені було простіше підлаштовуватися: я виходив на роботу раз на три дні та міг обирати нічні або нічно-ранкові зміни, щоб упродовж дня — поки Єва на роботі — глядіти Теодора. Єва працювала адміністратором у готельному комплексі «Чорна пер-

лина», що на об'їзній трасі на півдні від Рівного. У вихідні або коли в «Перлині» не проходили корпоративи чи святкування вона поверталася додому раніше, я залишав Теодора на неї і виїжджав у місто таксувати.

Але повернімося до набряку.

У листопаді 2012-го я нарешті визнав, що припухлість розростається. Гуля затверділа, потемніла та збільшилася до розміру персикової кісточки. Вушко малого стирчало вбік, наче його хтось навмисно відстовбурчував. Ми вибрали найближчий день, коли і мені, і Єві не потрібно було йти на роботу, — четвер, 22 листопада, — і повели Теодора до приватного педіатра. Той, тільки поглянувши на Тео, скерував нас до обласної лікарні.

У лікарні нас прийняв хірург-отоларинголог Кирило Мазур, кругловидий чоловік середніх років. Лор обдивився Теодорове вушко, двічі натиснув на гулю — Тео аж шикнув від болю, — а тоді підняв голову та сердито втупився в мене. Єва сиділа поруч, проте лікар чомусь пожирав поглядом лише мене й говорив так, наче дружини в кімнаті не було.

— Коли це з'явилось?

— Ну-у... — я добре пам'ятав, коли вперше намацав припухлість за вухом сина, але вагався, не хотів зізнаватися, — півтора чи-и-е... д-два місяці тому.

— Ви два місяці не помічали, що у вашого сина за вухом гнійник завбільшки зі сливу?

— Я... ну... — я зиркнув на Єву, шукаючи підтримки, але вона сиділа нерухомо, ніби мумія, і, стиснувши губи, не зводила очей з хірурга. — У мене в дитинстві часто набрякали лімфовузли, а потім усе минало, і я думав...

— Це правобічний гнійний лімфаденіт, — перервав мене лор. — Величезна гнійна куля на голові. Куля, яка будь-якої миті може прорвати куди завгодно, — він постукав пальцем собі по скроні й повторив: — На голові.

На кілька секунд запанувала тиша, потім я ніяково запитав:

— Що стало причиною?

— Почалося із запалення лімфовузла. Його спричиняють стафілококи, стрептококи й інші збудники, що поширюються лімфатичними шляхами з розташованих поблизу вогнищ запалення. Але ось це, — він показав пальцем на блілого й похнюпленого Тео, — те, що ви зараз спостерігаєте, — це результат того, що впродовж двох місяців комусь було ліньки зводити сина до педіатра.

Я зціпив зуби так, що на вилицях збурилися жовна.

— І що тепер?

— Я зараз випишу направлення, хтось із вас залишається в лікарні.

— Ви кладете його до лікарні? — пригнічено уточнив я. Отоларинголог скосив очі на Єву.

— Я залишуся з малим, — тихо зронила дружина.

— Добре, — він кивнув, узявся щось писати в історії хвороби й тільки тоді відповів на моє запитання: — Так, ми кладемо вашого сина до лікарні. На завтра призначу аналізи і, якщо все добре, післязавтра проведемо операцію.

Я відчув, як несамохіть засмикався кадик.

— Нічого страшного, — продовжив лікар. — Поставлю дренаж, гній вийде. Через три дні хлопець буде вдома, — Мазур відірвався від написаного тексту. — Ще запитання?

— Ні, — похнюпився я.

— Операція під наркозом? — озвалася Єва.

Хірург вигнув брову, наче його здивувало, чому це Єва так цим переймається, після чого відповів запитанням на запитання:

— А як ви це собі уявляєте? Ви триматимете хлопця, поки я буду розрізати йому вухо?

— Я просто запитала, — крижаним тоном промовила Єва.

— Так, під загальним наркозом.

3

«Чорна перлина» — не те місце, де лікарняний лист вважають поважною причиною відсутності на робочому місці. На щастя, за два роки Єва встигла зарекомендувати себе, тож їй вдалося домовитись про заміну на три дні та лягти з Теодором до лікарні.

24 листопада 2012-го, невдовзі після сніданку, Тео підготували до операції та за кілька хвилин по першій повезли до операційної.

Ми з Євою залишилися у пропахлому дезінфектантами тьмавому коридорі, який упирався в широкі двостулкові двері до операційного блоку, і пробули там набагато більше часу, ніж розраховували. Я стільки разів перетнув той коридор із кінця в кінець, що, напевно, до смерті запам'ятав кожен закуток, кожен виступ на нерівних стінах. Вікно було тільки одне, у протилежному до дверей торці, біля ліфта й сходів, і виходило на внутрішній, похмурий і брудний, двір лікарні. Стіни приблизно мені до пояса вкривала ядучо-зелена фарба.

Кирило Мазур пройшов до передопераційної зали хвилин за десять після того, як туди завезли Теодора. Дорогою кивнув нам і, посміхнувшись, сказав, що операція навряд чи триватиме довго (залежить від того, як виходитиме гній), але загалом не довше ніж годину. Можливо, якби в позбавленій емоцій фразі отоларинголога не прозвучали слова «не довше ніж годину», ми б так не хвилювались, а так уже о третій опівдні нам із Євою здавалося, що нас підсмажують живцем. Дружина, затиснувши долоні між колінами, сиділа на лаві та розмірено погойдувалась: уперед, назад, уперед, назад. Я міряв скупими кроками коридор. Не маючи за що зачепитися поглядом, тупився під ноги та від неспокою покусував губи.

З операційного блоку ніхто не виходив.

Від хвилювання в голові все змішалось, я пригадую той день немов у тумані й зараз не можу з певністю сказати, коли пролунали перші крики. Десь після третьої, але коли точно, не пам'ятаю. У якусь мить з-за дверей операційної долинули тривожні вигуки. Якась жінка щось швидко говорила. Я не зрозумів жодного слова, але тон мені страшенно не сподобався.

— Ти чула? — повернувся до дружини.

— Так, — Єва підвелася. Вона досі сердилась, що я стільки часу відмовлявся вести Теодора до лікаря, й уникала погляду у вічі. Я стояв ближче до входу в операційний блок. Вона показала рукою на масивні двостулкові двері та спитала: — Щось зрозумів?

Я заперечно похитав головою.

— Голос жіночий, — я хотів додати, що він здався мені переляканим, але прикусив язика.

Приблизно через дві хвилини за нашими спинами зі ступоном розчахнулися двері лікарняного ліфта. У коридор зайшли двоє чоловіків у блідо-зелених халатах. Вищий на зріст виглядав років на тридцять. Другий був кремезніший і старший: скроні вкривала сивина. Не знаю як, але це запам'яталося. Поміж себе вони котили високий маніпуляційний столик на коліщатках.

— Відступіть, — наказав старший. — Відійдіть, будь ласка.

Коридор виявився завузкий для чотирьох людей і столика з нержавіючої сталі, тож нам із Євою довелося притиснутися до стіни, звільняючи лікарям дорогу.

Поки лікарі наближалися, я розглядав лише їх. І тільки коли вони проминули нас, опустив очі на столик. Нижня полиця була заставлена пляшками з розчинами, затискачами, щипцями, якимись незрозумілими й тому моторошними інструментами зі сталі, а також ампулами та шприцами — від

Кінець фрагменту для ознайомлення

⇒ [Повернутися на сайт](#) ⇐